

Rechtskundig Weekblad

Verschijnt elken Zondag

Vereeniging zonder winstgevend doel

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

EEN BELANGRIJK INITIATIEF

DE CONFERENTIE DER VLAAMSCH E HANDELSRECHTERS

De stemming van de wet op de vervlaamsching van het gerecht in den Senaat heeft ons zoo pas de zekerheid gebracht, dat de Vlaamsche rechtscultuur in een zeer nabije toekomst een heerlijke heropleving tegemoet gaat.

Wetten blijven echter soms doode letter wanneer men in de werkelijkheid niet kan rekenen op de toewijding en de instemming van degenen die de wet dienen toe te passen. Reeds meerdere malen hebben vele Vlaamsche juristen zich met bang gemoed afgevraagd of de aanstaande wet niet andermaal aanleiding zal geven tot een guerilla-oorlog, waarbij alle mogelijke middeltjes zullen gebruikt worden om aan een eerlijke en rechtvaardige toepassing van den wettekst te ontsnappen. Het hechtste schild tot afweer van deze pogingen zal bestaan in de mentaliteit van onze magistratuur, waarvan het onkreukbaar plichtsbef geen enkele afwijking van de wet zal kunnen dulden.

Een gelukkig voorteken van den geest, die onze magistratuur zal bezielen, blijkt uit het schitterend initiatief dat zoo pas genomen is geworden door een gedeelte van onze rechters bij de Koophandelsrechtbank, en waardoor overgegaan werd tot de stichting eener Conferentie der Vlaamsche Handelsrechters, waarvan wij de statuten hierachter publiceren.

Deze beslissing zal door alle Vlaamsche juristen met enthousiasme begroet worden.

De nieuwe vereeniging heeft zich een hoogstaand cultureel doel gesteld, namelijk het instudeeren van alle vraagstukken van wetenschappelijken en rechtskundigen aard, alsook van alle kwesties en toestanden die daarmede verband houden. Er zullen regelmatig congressen en studievergaderingen worden bijeengeroepen en er zal dus in groote mate worden bijgedragen tot de ontwikkeling en den bloei van onze Vlaamsche juridische cultuur.

Uiterst gewichtig is de rol die in het rechtsleven wordt vervuld door de magistraten bij de Koophandelsrechtbanken. Gekozen door hun gelijken wegens hun groote bevoegdheid en hun integriteit, beslissen zij over de gewichtigste en meest delicate betwistingen. Van hun activiteit hangt niet alleen het bezit af van zoovele handelaars, doch tevens de goede faam van onze consulaire rechtspraak en in belangrijke mate ook de economische toestand van ons land.

Bij den eerbied en de waardeering waarvan de handelsrechters steeds in ons land hebben genoten, mengde zich destijds steeds een stille klacht en werd het zoo dikwijls betreurd dat diegenen, die voor ons volk een zoo hoogstaande roeping hadden te vervullen, soms zoo ver van het wezen en de mentaliteit van dit volk verwijderd waren en dat ze zich bij voorkeur uitdrukten in een vreemde taal.

Hierin is gelukkig in de laatste tijden een geweldige wijziging gekomen. In onzen vorigen jaar-

gang hebben wij met enthousiasme gewezen op de beslissing van de groote meerderheid der handelsrechters bij de Antwerpsche rechtbanken van koop-handel, waardoor beslist werd alle vonnissen in het Nederlandsch te vellen. Uit een statistiek, uitgaande van het Ministerie van Rechtswezen, die wij in ons nummer van heden publiceeren, blijkt dat in sommige handelsrechtbanken van het Vlaamsche land, zooals b.v. te St. Niklaas, de toestand zoo gunstig is dat zonder ééne uitzondering alle vonnissen uitsluitend in de Nederlandsche taal gevelde worden; doch dezelfde statistiek leert ons, helaas, dat ook in sommige middens het halsstarrig verzet tegen het Vlaamsch recht sommige magistraten er toe brengt met koppige onredelijkheid systematisch te weigeren het minste vonnis in de taal van het volk uit te spreken. Zien wij niet dat te Leuven b.v. over de jaren 1933 en 1934 door de rechtbank van koop-handel geen enkel vonnis in de Nederlandsche taal werd uitgesproken!

Hoe noodig was de wet op het taalgebruik in gerechtszaken niet om aan dergelijke onbegrijpelijke wantoestanden een einde te stellen.

Gelukkig zien wij thans een schaar van de meest vooraanstaanden onzer handelsrechters opstaan, bewust van hun plicht tegenover hun volk en beziel met een geest die streeft naar steeds meer wetenschappelijke volmaaktheid.

Het is deze dubbele eigenschap die tot uiting komt in het initiatief dat geleid heeft tot de stichting van de Conferentie der Vlaamsche handelsrechters. Zoovele handelsrechters, met de beste bedoelingen beziel, doch die in zekere middens moeten oproeien tegen een stroom van vooroordeel en onbegrip, zullen in het midden der Conferentie een warmen en hartelijken steun vinden; zij zullen er gemeten van den weldoenden invloed van het volle Vlaamsch geestelijk leven.

De Conferentie der handelsrechters zal in de toekomst een van de zeer vooraanstaande genootschappen zijn, die in allerhoogste mate zal bijdragen tot onze cultureele heropleving en die ons tevens heel wat dichters zal brengen tot de vervlaamsching van heel ons handelswezen.

Het Rechtskundig Weekblad begroet met vreugde het ontstaan van deze vereeniging en het is overtuigd dat het in beste verstandhouding met de Conferentie der Vlaamsche handelsrechters de Vlaamsche gemeenschap terdege zal kunnen dienen.

Wij houden er dan ook aan onze abonnés er toe aan te zetten in groot getal de openingsvergadering bij te wonen, welke voorloopig vastgesteld is op 18 Mei aanstaande te Antwerpen en waarover wij in ons volgend nummer nadere details zullen mededeelen.

De Redactie.

CONFERENTIE DER VLAAMSCHER HANDELSRECHTERS, TE ANTWERPEN

STANDREGELN

Art. 1. De vereeniging is genaamd « Conferentie der Vlaamsche Handelsrechters ».

Haar zetel is gevestigd te Antwerpen, d. w. z. Groot-Antwerpen, omvattende al de plaatsen en gemeenten hoorende bij het gerechtelijk arrondissement Antwerpen.

Zij groepeerde de heeren rechters en plaatsvervangende rechters der rechtbanken van koop-handel van Vlaamsch België.

Art. 2. De vereeniging heeft voor doel het behartigen van gemeenschappelijke belangen; het instudeeren van vraagstukken van wetenschappelijken en rechtskundigen aard en van alle kwesties en toestanden die daarmede verband houden; het bijeenroepen van studievergaderingen, congressen en zoo meer.

Art. 3. Het aantal der vennoten is vastgesteld op een minimum van drie.

Art. 4. De tegenwoordige vennoten zijn de personen die thans bij den akt verschijnen en waarvan de indentiteit nader zal omschreven worden.

Art. 5. — Geen nieuwe leden kunnen opgenomen worden tenzij zij door den beheerraad, die in deze oppermachtig uitspraak doet, als zoodanig worden aanvaard.

Art. 6. De voorwaarden gemeld voor het uittreden van de leden worden geregeld door de bepalingen van artikel 12 van de wet van 27 Juni 1921, alsmede door artikel 7 dezer standregelen. De ontslagnemende of uitgesloten leden, en de rechthebbenden van ontslagnemende, uitgesloten of overleden leden, kunnen in geen enkel geval aanspraak maken op het maatschappelijk bezit.

Art. 7. Door zijne aanvaarding als lid van de vereeniging en zijn onderwerping aan de tegenwoordige standregelen ontzegt het lid zich elke handeling of niet-handeling (nalating), die schadelijk zou kunnen zijn voor de vereeniging.

Elke overtreding van de tegenwoordige standregelen beteekent voor het lid zijne onmiddellijke en onvoorwaardelijke uitsluiting. De reden der uitsluiting dient niet opgegeven.

Art. 8. Stichtende leden zijn de leden die bij dezen akt verschijnen. Gewone leden zijn deze die door den beheerraad als dusdanig aanvaard worden.

Art. 9. De stichtende en de gewone leden zullen eventueel kunnen verplicht worden door een beslissing van den beheerraad tot het betalen van een jaarlijksche vergoeding waarvan het maximum bedrag niet hooger zal mogen zijn dan honderd frank.

Art. 10. De vereeniging wordt beheerd door eenen beheerraad samengesteld uit ten minste drie leden, handelsrechters, gekozen op een lijst voorgedragen door den beheerraad.

Art. 11. De beheerders worden aangesteld voor een termijn van zes jaren. De uittredende beheerders zijn herkiesbaar.

De beheerders, evenals de gewone leden, wier mandaat van rechter ingevolge de wettelijke bepalingen ter zake, voor een jaar onderbroken wordt, mogen lid en gebeurlijk in functie blijven.

Ingeval een plaats van beheerder vrij komt zal de eerstvolgende algemeene vergadering in zijne vervanging voorzien om het mandaat van den aftredende of overleden beheerder te voleinden.

Art. 12. De beheerraad kiest onder zijne leden een voorzitter en een ondervoorzitter. Hij mag tusschen de leden of er buiten een secretaris, een schatbewaarder, of eventueel een secretaris-schatbewaarder, benoemen.

Art. 13. De beslissingen van den beheerraad worden genomen bij meerderheid van stemmen der tegenwoordige of vertegenwoordigde leden. De beheerders die zich bij de stemming onthouden worden aanzien als zijnde

afwezig voor het berekenen der wettelijke meerderheid.

Bij gelijkheid van stemmen is de stem van den voorzitter of van den beheerder die hem vervangt, beslissend.

Art. 14. De beheerraad heeft in zijne bevoegdheid de handelingen die behooren tot het beheer der vereeniging in den ruimsten zin genomen.

Art. 15. De bevoegdheden van de algemeene vergadering worden vastgelegd door artikel 4 der wet van 27 Juni 1921. Zij is namelijk uitsluitend bevoegd voor:

1. Wijzigingen aan de standregelen.
2. De benoeming en de afstelling van de beheerders.
3. De goedkeuring van begrotingen en rekeningen.
4. De ontbinding der vereeniging.

Art. 16. De vennoten worden tot de algemeene vergadering opgeroepen in naam van den beheerraad, door den voorzitter van den raad. De bijeenroepingen worden gedaan door met de post verzonden brieven.

Art. 17. De vergadering moet bijeengeroepen worden door den beheerraad of door dezès voorzitter indien een vijfde van de leden daartoe een aanvraag indienen.

Art. 18. Elk voorstel ondertekend door een aantal leden gelijk aan een twintigste der vorige lijst, zal op de dagorde gebracht worden.

Art. 19. De leden, die van de rechten, in de twee voorgaande artikels voorzien, wenschen gebruik te maken, zullen slechts dan voldoening bekomen, wanneer zij ten minste acht dagen op voorhand aan den voorzitter van den beheerraad een geschreven nota hebben voorgelegd waarin het voorwerp van de buitengewone vergadering, die zij wenschen bijeen te roepen, wordt omschreven, of waarin het punt, dat zij op de dagorde wenschen gebracht te zien, omstandig wordt uiteengezet.

Ook buiten de dagorde kunnen alle beslissingen genomen worden op voorwaarde dat al de tegenwoordige of vertegenwoordigde beheerders ermede instemmen.

Art. 20. Voor het uitsluiten van leden of het afstellen van beheerders is eene meerderheid van stemmen van de drie vierden der aanwezige leden vereischt.

In al andere gevallen stemt de vergadering met gewone meerderheid tenzij een wettelijke bepaling een speciale meerderheid voorziet.

Voor het berekenen van de meerderheden worden de leden die zich onthouden aanzien als zijnde niet tegenwoordig, tenzij een wettelijke bepaling een speciaal quorum voorziet.

Art. 21. Bij gelijkheid van stemmen zal de stem van den voorzitter of van den beheerder die hem vervangt beslissend zijn. Wanneer over een besluit van de algemeene vergadering zal beraadslaagd zijn, zonder dat ten minste de helft van de leden tegenwoordig of vertegenwoordigd is, zal de beheerraad het recht hebben de beslissing te verdagen tot op een daarvoor speciaal opgeroepen vergadering, of ten laatste op de eerstvolgende jaarlijksche algemeene vergadering.

De beslissing zal alsdan definitief zijn, welke ook het aandeel zij der leden, die aan de beraadslaging hebben deelgenomen, onder voorbehoud van toepassing der artikelen 8, 12 en 20 van de wet van 27 Juni 1921.

Art. 22. De leden of vennoten kunnen zich op de algemeene vergadering laten vertegenwoordigen door andere leden. Tenzij de leden, tegenwoordig of niet, uitdrukkelijk hun tegenstrijdige meening laten kennen, heeft de beheerraad voor taak, desnoods ex officio, in hun vertegenwoordiging te voorzien.

Art. 23. De beslissingen van de algemeene vergadering worden opgeteekend in een register in den vorm van processen-verbaal geteekend door den voorzitter van den beheerraad. Dit register wordt bewaard in den maatschappijken zetel waar de leden er kennis kunnen van nemen.

Deze beslissingen zullen desgevallend aan derde personen die bij de zaak geïnteresseerd zijn, bekend gemaakt worden door middel van een brief of door mondelinge mededeeling van den voorzitter.

Art. 24. De balans van het verstreken en het budget

van het volgend dienstjaar, worden jaarlijks en gezamenlijk aan de goedkeuring van de algemeene vergadering onderworpen tijdens de vergadering waarvan de beheerraad den datum bepaalt.

Art. 25. De vennoten komen onderling overeen dat, indien de vereeniging, voor welke reden ook, moest ophouden te genieten van de rechtspersoonlijkheid, deze onder hen zou blijven voortbestaan als vereeniging vallende onder de toepassing van het gemeen recht.

Art. 26. In geval van ontbinding, zal aan het netto actief een bestemming gegeven worden, die zooveel mogelijk in overeenstemming is met het maatschappelijk doel. Deze bestemming zal aangegeven worden door de algemeene vergadering, binnen de drie maanden na de afkondiging van de ontbinding der vereeniging, en in geval de algemeene vergadering hieromtrent geen beslissing neemt, door de leden van den beheerraad die op dit oogenblik in functie is.

Indien nochtans de algemeene vergadering of de beheerraad van oordeel waren, dat dergelijke bestemming niet mogelijk is of alleen maar ondoelmatig, waarover zij ten slotte alleen oppermachtig te oordeelen hebben, dan zouden zij onder voorbehoud nochtans van de vervulling van alle resolutoire bepalingen en van de verplichtingen om goederen terug te geven, mogen beslissen, dat het netto actief aan deze of gene fysieke of morele persoon zal moeten uitgekeerd worden.

Art. 27. Bij huishoudelijke verordening, opgesteld door den beheerraad en goedgekeurd door de algemeene vergadering, mogen alle schikkingen worden getroffen omtrent de toepassing der standregelen en de regeling van alle maatschappelijke aangelegenheden, met uitzondering enkel van datgene wat gebiedend door de wet of de standregelen geregeld is. Wat niet door de wet of de standregelen, noch door de huishoudelijke verordening wordt voorzien, regelt de beheerraad.

Art. 28. Als stichtende leden treden op:

Arts, Antoine, nijveraer, 8, Jan Van Rijswijcklei, Antwerpen.

Goris, René, beheerder-bestuurder, Consciencestraat, 50, Antwerpen.

Grote Jozef, verzender, Groote Lei, 9, Schooten.

Mertens Frans, handelaar, Ossenmarkt, 33, Antwerpen.

Moris Michel, bevrachter-reeder, Anselmostraat, 59, Antwerpen.

Müsing Jan, beheerder-bestuurder, Van Geertstraat, 77, Borgerhout.

Schiltz Jozef, wisselagent, De Caterslei, 21, Brasschaet.

Stappers Eugene, beheerder-bestuurder, Groote Steenweg, 428, Berchem.

Van den Berghe Constant, beheerder-bestuurder, 32, Pelikaanstraat, Antwerpen.

Van Hoofstadt Henri, handelaar, Van Sterbeekstraat, n. 32, Antwerpen.

Allen van Belgische nationaliteit.

Art. 29. De algemeene vergadering die heden bijeen is heeft als beheerders benoemd de heeren: Arts Antoine; Goris René; Grote Jozef; Moris Michel; Müsing Jean; Stappers Eugene; Van Hoofstadt Henri, voornoemd.

De beheerders hebben onderling aangeduid als voorzitter den heer Müsing Jean, en als ondervoorzitter den heer Stappers Eugene.

Gedaan te Antwerpen, in tien exemplaren, den 30en October, negentienhonderd vier en dertig.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op het

**RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!**

Beknopt overzicht der wijzigingen toegebracht aan de wetgeving betreffende de vergoeding der arbeidsongevallen.

Sedert 1 Januari 1932 werd de wettelijke forfaitaire vergoeding uitgebreid tot alle werklieden die door een arbeidscontract, overeenkomstig de wet van 10 Maart 1900 afgesloten, met hun werkgever zouden verbonden zijn. Diensvolgens, zijn de werklieden, werkzaam in kleine handels- of nijverheidsinstellingen niet meer uitgesloten van de toepassing van bedoelde wetgeving. Men weet dat eertijds de werklieden in sommige ondernemingen van minder belang zelfs in landbouwbedrijven, waar er min dan drie werklieden aan het werk waren, de voordeelen van de arbeidsongevallenwet niet konden genieten! De nieuwe wet heeft dus zeer breed haar draagkracht uitgebreid. Wat meer is, worden thans voor de toepassing van bedoelde wet met de werklieden gelijkgesteld insgelijks de bedienden met hun patroon door een arbeidsovereenkomst verbonden, in zoover zij niet meer dan 24.000 fr. 's jaars zouden verdienen. Eertijds, waren het slechts de bedienden aan een industrieel risico blootgesteld, die de wettelijke vergoedingen konden inroepen; thans zijn het alle bedienden onder voorbehoud van bovenvermelde voorwaarden. Bij de werklieden moet men begripen de leengasten, al waren zij niet bezoldigd.

Uit deze uiteenzetting volgt dus dat de limitatieve lijst die vroeger bestond in de wet, en waarbij de ondernemingen waren opgesomd waarop de wet van toepassing was, thans is verdwenen.

In den huidige toestand van de wetgeving, bestaat er aanleiding tot hare toepassing zoo een bedrijfsleider, in den breedten zin genomen, een of meer werklieden of bedienden tijdens ten minste twee maanden 's jaars zou bezigen.

Betreffende de verplichtende verzekering tegen de arbeidsongevallen, zooals zij in Duitschland werd ingevoerd, is er in onze huidige wetgeving niets voorzien. De werkgever is altijd vrij zich al dan niet tegen de risico's van arbeidsongevallen te verzekeren. Nochtans, ingeval van niet-verzekering, blijft hij er toe gehouden tot het waarborgfonds bij te dragen. De bijdrage tot het waarborgfonds, bij art. 18 van de wet ingesteld, en door het Ministerie van Financiën geïnd, is altijd redelijk hoog, bij zoover het raadzaamst is voor de werkgevers zich bij een gemachtigde verzekeringsinstelling te verzekeren; des te meer dat bedoelde bijdrage hen niet ontlast van het uitbetalen der vergoedingen.

Bedoeld fonds komt immers slechts bemiddelend op, indien er door den vrederechter bewezen is dat het inzake gestelde ondernemingshoofd onvermo-

gend is, en in gebreke blijft de wettelijke vergoedingen aan den getroffen uit te betalen.

Wij spraken zoeven van de landbouwbedrijven waarop de nieuwe wet van toepassing is, desaan gaande merken wij op dat de hoeveknechts en meiden thans ook op de wettelijke vergoedingen kunnen aanspraak maken, zelfs al waren zij met hun patroon door geen arbeidscontract verbonden. Kan nochtans niet worden beschouwd als zijnde een landbouwontginning de kleine onderneming, die slechts door den landbouwer wordt uitgebaat met het doel in het bestaan van zijn huisgezin te voorzien, en niet met het voornaam doel de opbrengst er van te verkoopen.

In de nieuwe wetgeving werd aan den bedrijfsleider een bijzondere verplichting opgelegd een loonboekje uit te reiken aan het personeel, waarop bedoelde wet van toepassing is. Deze bepaling is nochtans niet van toepassing op de landbouwindustries. Bedoelde maatregel heeft onder meer voor doel een onbetwistbaren titel in handen van den werkmán te geven waaruit namelijk de hoogte van zijn loon zou blijken dat tot grondslag moet dienen voor de berekening van de vergoedingen die hem zouden kunnen verschuldigd zijn bij het overkomen van een arbeidsongeval.

Laten wij nu veronderstellen dat een arbeidsongeval aan een werkmán in den loop en tijdens de uitvoering van zijn contract zou overkomen. Welke zijn nu de nieuwere bepalingen, die in de wet werden ingelascht en welke dienen in aanmerking genomen voor het regelen van ondersteld bijvoegsel?

Vooreerst wat betreft het toedienen der medische en pharmaceutische zorgen is er in de nieuwe wet voorzien dat door de bedrijfsleider of zijn inplaatsgestelden verzekeraar de medische en pharmaceutische kosten verschuldigd zijn voor den ganschen termijn van drie jaar, die overigens in verband staat met den genaamden herzieningstermijn, bij artikel 28, 2de lid van bedoelde wet voorzien.

In principie, heeft de getroffen de vrije keus zich te laten verzorgen door een dokter of apotheker dien hij verkiest. Nochtans indien de bedrijfsleider of zijn inplaatsgestelde verzekeraar een medische dienst heeft ingericht overeenkomstig de artikels 41 en volgende van de algemeene verordening, is de getroffen er toe gehouden zich in bedoelden dienst te laten verplegen. De werkmán wordt op de hoogte van vermelde inrichting gebracht 't zij door plak-

brieven die in het werkhuis ter inlichting voor de werklieden worden aangeplakt, 't zij door een bijzondere clause van het werkhuisreglement. Drie dokters moeten aan bedoelden dienst gehecht zijn; de getroffene kan onder hen zijn verplegende dokter kiezen, ofwel mag hij den aangestelden dokter verzaken. Bedoelde dienst is bij koninklijk besluit gemachtigd, na onderzoek vanwege den medischen arbeidsdienst en op advies van een speciale commissie voor de arbeidsongevallen.

De kosten voor prothésis of orthopaediestoestellen dienen insgelijks uitbetaald gedurende het volle termijn van drie jaar.

Vermelde uiteenzetting geldt dus alleen voor den medischen dienst en heeft niets gemeens met het toedienen der spoedeisende zorgen die zouden geleverd worden onmiddellijk na het overkomen van een ongeval. Deze aangelegenheid wordt overigens geregeld door een speciaal koninklijk besluit waarvan de uitvoering en de controle in de bevoegdheid van den Algemeenen Inspectiedienst van den Arbeid valt.

Indien nu de werkgever of zijn verzekeraar geen specialen medischen dienst heeft ingericht, en indien de getroffene zich doet verplegen bij zijnen gewonen dokter, is de bedrijfsleider slechts verplicht tot de betaling der medische en pharmaceutische kosten tot het beloop van de sommen voorzien in het medische tarief bij de algemeene verordening betreffende de verzekering tegen de arbeidsongevallen voorzien.

Laten wij nu veronderstellen dat de heeling van de kwetsuren van onzen getroffene normaal voortgaan, maar dat er nochtans aanleiding zal bestaan tot het vaststellen van een percentage-invaliditeit voor het slachtoffer. Dit percentage wordt vastgesteld door een vonnis van den vrederechter, gestaafd overigens op medische verslagen, 't zij van de verplegende dokters, 't zij van een medischen deskundige door de rechtbank aangesteld. In ons land bestaan er geen tabellen waarop het invaliditeitspercentage zou staan vermeld; de rechter alleen is bevoegd voor vermelde vaststelling. Weliswaar verschijnen er in «le Journal des Juges de Paix» de vonnissen van de vrederechters die bedoeld percentage vaststellen en derhalve een zekere tarificatie daarstellen.

Aangaande het berekenen der vergoedingen zijn er onder meer zeer belangrijke nieuwe bepalingen in de wet ingelascht. Zij hebben meestal betrekking op het aanvullen van het effectief loon ingeval een arbeidsongeval zou zijn overkomen, 't zij in een onderneming waar er min dan acht uren wordt gewerkt, 't zij aan werklieden die ongeregeld in een bij seizoenen in werking zijnde bedrijf zouden werkzaam zijn. De wetgever heeft deze gevallen voorzien

om het feit te keer te gaan dat in deze aangelegenheden de vergoedingen zouden worden berekend op een al te gering basisloon. Om dezelfde reden wordt het basisloon van jonge werklieden of leerlingen overeenkomstig nieuwe regelen berekend. In geval van overlijden ingevalge het ongeval of ingeval van bestendige invaliditeit worden de vergoedingen berekend, zoo natuurlijk het werkelijk verdiend loon zeer gering is, naar het gemiddeld loon van de andere meerderjarige en valide arbeiders in hetzelfde beroep.

Er werden nog menige veranderingen aan de wet toegebracht betreffende het toekennen der vergoeding, en betreffende de controle van de Regeering op de vennootschappen die aan arbeidsongevallenverzekering doen, maar het valt in het plan van deze beknopte uiteenzetting niet daaromtrent verder uit te wijden.

Nochtans valt er nog iets interessants op te merken aangaande de gebeurlijke aansprakelijkheid van de derden. Onverminderd de rechtsvordering naar de beginsels van de wet ingespannen, heeft de getroffene of zijn rechtverkrijgende het recht zich ook te beroepen op het gemeen recht (art. 1382 en volgende van het burgerlijk wetboek). Indien de aansprakelijkheid van den derde volkomen in rechte is bewezen, zal de bedrijfsleider bij vonnis volkomen van de wettelijke vergoedingen worden ontlast. Zoo door de rechtbank wordt vastgesteld dat de derde gedeeltelijk aansprakelijk kan worden gehouden, zal de werkgever worden ontslagen van zijn verplichtingen in verhouding met den graad van verantwoordelijkheid van den inzake gestelden derde. Onder derden mag men nooit begrijpen de bedrijfsleider zelve, vermits hij altijd door prescriptio juris als verantwoordelijk dient gehouden.

Nochtans mogen in geen geval de vergoedingen in gemeen recht toegekend, minder bedragen dan deze door de wet bepaald. De vergoedingen verleend wegens rechtsvordering in burgerlijke aansprakelijkheid, kunnen door den belanghebbende nooit worden gecumuleerd met de wettelijke forfaitaire vergoedingen. De getroffene waarop de wet niet van toepassing is, en die als dusdanig niet door een collectieve polis is verzekerd, behoudt altijd de keuze de regeling van zijn arbeidsongeval in te vorderen, 't zij overeenkomstig de bepalingen van de wet, 't zij naar de principes van het gemeen recht. Dit laatste kan in sommige en bijzondere gevallen het voordeeligst blijken.

Een laatste belangrijke nieuwigheid werd ingevoerd inzake bevoegdheid van den vrederechter. Thans is de vrederechter in een proces betreffende het regelen van een arbeidsongeval insgelijks bevoegd om alle geschillen te slechten die zich aan-

gaande de verzekering van den bijzonderen tak van arbeidsongevallen zouden voordoen.

Verder, op verzoek van een der partijen, kan de rechter zich doen bijstaan door bijzitters-werklieden of -patroons, zooals dit overigens de regel is bij de scheidsrechterlijke commissie, die bij de gemeenschappelijke verzekeringskassen als bevoegde en bijzondere rechtsmachten werden erkend.

De belangrijkste wijziging nopens de bevoegdheid bestaat misschien in het feit dat thans alle accoorden onder partijen afgesloten, door den bevoegden vrederechter dienen gehomologeerd. Bedoelde accoorden omtrent de regeling van een arbeidsongeval moeten op straf van nietigheid vermelden: het basisloon, de aard van de kwetsuur,

het percentage van invaliditeit, de consolidatiedatum. Door consolidatie bedoelt men: het vaststellen van de volkomen heeling der kwetsuur door de dokters, verplegers of raadgevers van de verzekeringsinstelling. De consolidatie bestaat dus « in rechte » wanneer de toestand van den getroffene als onveranderbaar voorkomt.

De bevoegdheid van den vrederechter in hoogsten aanleg werd door het Besluit nr 63 van 13 Januari 1935 nog merkkelijk uitgebreid ten beloope van 1000 frank.

ALBERT DE BEULE

Dr. Jur.

Redacteur bij het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg.

RECHTSPRAAK

KRIJGSHOF VAN BELGIE.

20 December 1934.

Voorzitter: M. Van de Kelder.
Aud.-gen.: M. Gielen.
Pleiter: Mter Custers.

STRAFVORDERING. — SOCIAAL VERWEER. — BEROEP DOOR AUDITEUR GENERAAL. — TOEPASSING DER WET VAN 9 APRIL 1930 VOOR MILITAIRE RECHTBANKEN.

Artikel 8 van de wet van 9 April 1930 sluit het aantekenen van beroep door den Prokureur-Generaal bij de Hoven van Beroep, uit. Dit artikel maakt echter geen gewag van den auditeur-generaal. Hieruit vloeit voort dat aan dezen het recht van beroep aan te tekenen, in de voorwaarden voorzien door de Besluitwetten van 27 Januari 1916 en 20 April 1917, niet ontnomen is, te meer daar de wet van 9 April 1930 geen afwijkingen voorziet voor wat aangaat de vervolgingen vóór Krijgsraden of voor het Militaire Hof.

O. M. t/ Heylen.

Aangezien de Wet-Besluiten van 27 Januari 1916 en 20 April 1917 den Auditeur Generaal een tijdsbestek van 15 dagen toekennen, voor het aantekenen van beroep tegen de vonnissen der Krijgsraden;

Aangezien het artikel 8 der Wet van 9 April 1930 het aantekenen van beroep, door den Procureur Generaal bij de Hoven van beroep, uitsluit;

Dat dit artikel 8 geen gewag maakt van den Auditeur Generaal;

Dat hieruit vloeit, dat aan dezen het recht van beroep aan te tekenen, in de voorwaarden door de Wet-Besluiten van 27 Januari 1916 en 20 April 1917 voorzien, niet ontnomen is, te meer daar de wet van 9 April 1930 geene afwijkingen voorziet, wat aangaat de vervolgingen voor de Krijgsraden of voor het militair Hof (artikel 29. Wet van 9 April 1930);

Aangezien het beroep tegen het vonnis van 4 September 1934, door den Auditeur Generaal, op 15 Sep-

tember 1934 aangeteekend zoodus ontvankelijk is, het beroepstermijn geëerbiedigd geweest zijnde;

Aangezien het is gebleken uit het onderzoek vóór het Hof gedaan dat alleen de stoffelijkheid, van de feiten dewelke vastgesteld zijn geweest door den eersten rechter, bewezen is;

Aangezien deze feiten een wanbedrijf daarstellen volgens schikkingen van artikel 385 van het gewoon Strafwetboek;

Aangezien het blijkt uit het geschreven geneeskundig verslag van den Heer Kapitein Geneesheer Bordart, nummer 791, in dato 11 Augustus 1934, uit de schriftelijke inlichtingen van Kapitein Geneesheer Bordart, in dato 6 October 1934, zooals uit de andere bestanddeelen der zaak en het onderzoek ter zitting van heden vóór het Hof, dat betichte, op het oogenblik der feiten, was, en nog aangedaan is door erge geestesstoornis of geesteszwakheid, waardoor hij onbekwaam wordt zijn daden te beheerschen;

Aangezien de eerste rechter, ten onrechte, gezegd heeft dat de kwetstige feiten niet strafbaar zijn en er ook geen reden bestaat om de interneering van Heylen te bevelen, hem buiten zaak gesteld heeft en de kosten, beloopende op nul, ten laste van den Staat gelegd heeft;

Aangezien dat de bescherming der maatschappij vereischt, dat betichte onmiddellijk zou opgesloten worden;

Om deze beweegredenen,

Bij toepassing der wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, behalve artikel 71 van het gewoon Strafwetboek; Gezien, daarenboven, artikelen 385 van het gewoon Strafwetboek; 194 van het Wetboek van Strafvordering; 1-7-11-19-29 der wet van 9 April 1930; 66 der wetten op de militie, de werving en de dienstverplichtingen samengeordend door Koninklijk Besluit van 5 Maart 1929;

Het Hof ontvangt het beroep van den Auditeur Generaal, beslissende bij tegenspraak en recht doende, doet het bestreden vonnis te niet;

Hervormende en opnieuw beslissende, zegt dat alleen de stoffelijkheid van de feiten der betichting bewezen is;

Beveelt de onmiddellijke interneering van betichte, gedurende vijf jaar, in een van de door de Regering daartoe bestemde en ingerichte bijzondere gestichten; Verwijst hem in de kosten beider aanleggen, beëlopende in 't geheel op nul.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL.

6e Kamer, 22 December 1934.

Voorzitter : M. Convent.

Raadsheren : MM. Godding en Fontaine.

Op. Min. : M. Leperre.

Pleiter : Mter Ooms (Antwerpen).

AKTE VAN DEN BURGERLIJKEN STAND. — BUITENLAND. — IN BELGIE OVERGESCHREVEN. — VERBETERING. — BEVOEGDHEID. — GESCHIL OVER DEN STAAT. — OPSLORPING.

De Belgische rechtbanken zijn bevoegd om de verbetering te bevelen van de geboorteakte van een in het buitenland geboren Belg, indien die akte regelmatig is overgeschreven in de registers van den burgerlijken stand in België (advies).

Wanneer de verbetering van een akte van den burgerlijken stand slechts mogelijk is na de oplossing van een geschil over den staat, slorpt dit laatste vraagstuk het eerste op en de bijzondere procedure ingesteld voor de vorderingen tot verbetering mag niet gevolgd worden.

Storms t/ Barth- en Storms.

ADVIES VAN HET OPENBAAR MINISTERIE

Hendrik Storms en Léonard Storms, zich steunende op art. 319 en volgende van het b. w., hebben een geding ingesteld om hunne wettige afstamming te zien vaststellen en namelijk om door de rechtbank te doen verklaren dat zij beiden geboren zijn uit den schoot van vrouw Pacqué, Anna-Catherina, echtgenote van Bartholomeeussen en bijgevolg de wettige kinderen zijn der echtelingen Bartholomeeussen-Pacqué, dezes naam zullen dragen en zullen genieten van al de voordeelen en rechten aan dien staat verbonden.

De vordering is gericht tegen de echtgenooten Bartholomeeussen-Pacqué, maar de genaamde Storms, Paulus werd door de aanleggers in zake geroepen om de te vellen beslissing tegenover hem bindend te hooren verklaren.

Bij vonnis van 28 October 1933, uitgesproken bij verstek daar geen der gedaagden een pleitbezorger had aangesteld, werd de vraag ongegrond verklaard en de gebroeders Storms van hunnen eisch afgewezen.

Beroep tegen deze beslissing werd regelmatig ingesteld bij akte van 9 April 1934.

Daar vraagstukken van dien aard de openbare orde aanbelangen, heb ik in zake een onderzoek ingesteld waarvan gij de stukken zult vinden en waarop ik mij zal steunen in het huidig advies.

In de registers van den burgerlijken stand van München-Gladbach (Duitschland), werd op 10 December 1907 de geboorteakte, hierna vertaald, neergeschreven.

« De voorzitter van het Wöchnerrinnenheim ter ste-

» de heeft ter kennis gebracht dat, van Maria Theresia » Angelina Storms geboren Verbergt, echtgenote van » den daglooner Paulus Storms, wonende te München-Gladbach, Kapuzinerstrasse, 29, te München-Gladbach, in het Wöchnerrinnenheim, op 8 December van het jaar 1907, om 9.30 ure 's avonds, een » jongen geboren is geworden en dat deze de voor- » naam van Heinrich bekomen heeft.

Op 31 December 1908 werd in dezelfde registers een ander geboorteakte ingeschreven, waarvan de vertaling als volgt luidt :

« Voor de ondergeteekende ambtenaar van den burgerlijken stand verscheen heden den door zijn huwelijksboekje ons bekenden daglooner Paulus » Storms, wonende te München-Gladbach, Kapuzinerstrasse, 32, en gaf ons te kennen dat van Maria » Theresia Angelina Storms, geboren Verbergt zijne » echtgenote wonende te München-Gladbach bij hem, » in zijne woning op 31 December van het jaar 1908, » om 7 ure 's morgens, een kind van het mannelijk » geslacht geboren is geworden dat den voornaam van » Léonard bekomen heeft.

Deze twee akten werden op 13 Maart 1933 in de registers van den burgerlijken stand der gemeente St Lenaerts overgeschreven.

Hier terloops eene opmerking : volgens het uittreksel uit de Registers der geboorte-akten der gemeente St Lenaerts, door de beroepers overgelegd zou Storms, Heinrich geboren zijn den tienden December 1907, volgens het eensluidend afschrift der overschrijving door mijn ambt bekomen en waarvan ik u zooeven kennis gaf is Storms, Heinrich, geboren den achtsten December 1907; het spreekt van zelf dat het deze laatste akte is die alleen in acht moet genomen worden.

De aanleggers, thans beroepers, beweren dat deze overgeschreven akten niet overeenstemmen met hunne werkelijke afstamming en roepen een ongestoord bezit van staat in om te bewijzen dat zij de wettige kinderen zijn der echtgenooten Bartholomeeussen-Pacqué.

De eerste vraag die oprijst is deze te weten of de procedure door aanleggers ingesteld, 't is te zeggen eene vordering tot inroeping van staat, wel den rechten weg was om voldoening te bekomen en of zij niet eerder een verzoekschrift tot verbetering van bedoelde overgeschreven geboorteakten hadden moeten indienne, gelijkvonnig art. 99 b. w. en art. 856 tot 858 wetb. burg. rechtspleging.

Een regelmatig overgeschreven geboorteakte is inderdaad een akte van den burgerlijken stand in den vollen zin van het woord, heeft dezelfde bewijskracht als een gewone geboorteakte, en is aan al de regelen die deze authentieke geschriften beheerschen onderworpen. De Belgische rechtbanken zijn bevoegd om de verbetering te bevelen van de geboorteakte van een Belg in den vreemde geboren, indien die akte regelmatig is overgeschreven in de registers van den burgerlijken stand in België.

(De Schutter, de Burgerlijke Stand, nr 1067 en 1068; Pand. Belges v° acte de l'Etat Civil nr 585 et 587; Roland et Wauters Edit. 1934, No 127; De Page B. I. No 423; Belg. Jud. 1866, col. 1473).

Ik ben nochtans de meening toegedaan dat hier wel degelijk langs den weg der vordering tot inroeping van staat moest gehandeld worden en zelfs dat een geding tot verbetering van geboorteakten hier niet ontvankelijk was.

Inderdaad een akte verbeteren beteekent: aan de akte zelf, 't is te zeggen aan het dokument dat als bewijsschrift wordt ingeroepen, aanvullingen of wijzigingen doen; bij uitbreiding wordt deze uitdrukking ook gebruikt wanneer men weggelaten of vernietigde akten wil doen herleven, maar nooit kan er van verbetering sprake zijn, wanneer het enover gaat de staat zelf van een persoon vast te stellen.

Artikel 707 van het burgerlijk wetboek van Nederland, geeft, mijn inziens, eene nauwkeurige en volledige omschrijving van hetgeen door eene vordering tot verbetering mag beoogd worden: «Wanneer» geene registers hebben bestaan, leest men in die wetsbepaling, of dezelve zijn verloren geraakt, vervalscht, veranderd, verscheurd, vernietigd, verdonkerd of verminikt, wanneer akten daaraan ontbreken» of wanneer in de ingescreven akten, dwalingen,» uitlatingen of andere mislagen hebben plaats gehad, zal zulks grond opleveren tot aanvulling of» verbetering der registers».

«Il faut soigneusement éviter de confondre, schrijft De Page (B. I., No 456) l'action d'état et l'action en rectification d'actes de l'état civil. La première constitue une question de fond. Elle tend à établir l'état véritable qui ou bien n'est pas légalement démontré ou bien est en contradiction avec les éléments de fait, la situation dont jouit la personne dans la société (état apparent). L'action en rectification d'acte de l'état civil suppose, au contraire, qu'aucune question d'état n'est en jeu et que la demande ne porte que sur la régularité de l'instrument de preuve de l'état» zie ook: Colin et Capitant B. I. blz. 414 B; Planiol et Ripert B. I. No 221 et 222, B. II, No 753 in fine; le Code Civil expliqué par Mechelynck et Belvaux, art. 99 nota).

De rechtspraak neemt trouwens aan dat, als wanneer de verbetering van een akte van den burgerlijken stand slechts mogelijk is na de oplossing van een geschil over den staat, dit laatste vraagstuk het eerste opslorpt en dat de bijzondere procedure ingesteld voor de vorderingen tot verbetering niet mag gevolgd worden. (Verbrekingshof Frankrijk, 13 November 1882, Sirey 1883, 1.272, idem. 8 April 1910, Sirey, 1912, 1.109; Huc B. I. No 361).

Het geding ingesteld door de gebroeders Storms betreft ontegensprekelijk den grond der zaak en strekt tot het vaststellen van hunnen staat, tot het bestatigen dat zij gesproten zijn uit andere personen dan deze die in hunne geboorteakten vermeld staan; zulke vaststelling kon volgens mijne bescheiden meening alleen bekomen worden door eene rechtsvordering tot inroeping van staat.

Dit gezegd zijnde komen wij ter zake.

Hoe wordt volgens het burgerlijk wetboek de afstamming der wettige kinderen bewezen?

Drie middelen liggen voor de hand.

- 1) de geboorteakte (art. 319 b. w.)
- 2) het ongestoord bezit van den staat van wettig kind (art. 320 b. w.)
- 3) het bewijs door getuigen (art. 323 b. w.)

Van het standpunt uit dat de ontvangenis van een kind een geheim is en bezorgd met de noodwendigheid de familiën te beschermen is de wetgever er toegekomen de bewijisvoering in zake van afstamming enkel op vermoedens te steunen en den voorkeur te geven aan wettelijke gegevens liever dan aan feitelijke elementen. (Zie De Page B. I. No 1036).

De geboorteakte bewijst de afstamming uit de moe-

der, doch niet de afstamming uit den vader; de wet vermoedt dat het tijdens het huwelijk verwekte kind dien man tot vader heeft, waarmede de moeder gehuwd was op het oogenblik der ontvangenis.

Zelfs de afstamming uit de moeder vindt in de geboorteakte geen authentiek bewijs, want de eenzelvigheid der vrouw die het kind baarde is geene vaststelling die de ambtenaar van den burgerlijken stand «ex propriis sensibus» deed, het is enkel eene verklaring der partijen en de rechtzinnigheid mag er van betwist worden door alle rechtsmiddelen.

Het ongestoord bezit van den staat van wettig kind is geen feitelijk bewijs der afstamming, het duidt slechts aan dat men algemeen doorgaat als zijnde het kind van de personen uit wien men zich gesproten beweert; het bezit van staat betoogt de innerlijke waarheid niet maar is louter de schijn van den beweerden toestand, de wet vermoedt dat den staat met de werkelijkheid overeenstemt.

De bewijisvoering door getuigen, mits zekere voorwaarden bij art. 323 b. w. toegelaten, draagt alleen over de afstamming uit de moeder, de wetgever vermoedt opnieuw dat deze die de echtgenoot der moeder was tijdens de ontvangenis ook de vader van het kind is.

En zoo komt het dat het een wettelijke vermoeden door het andere mag vervangen worden wanneer het er op aankomt de afstamming waarop men zich beroept te bewijzen.

Nochtans heeft de belanghebbende de vrije keus dezer bewijismiddelen niet, deze zijn door den wetgever zorgvuldig genangschikt: bestaat er een niet bestreden geboorteakte dan maakt deze het volledig en uitsluitend bewijs der afstamming uit; slechts dan wanneer de geboorteakte ontbreekt, geldt als bewijs het ongestoord bezit van den staat van wettig kind; indien er nu noch geboorteakte noch ongestoord bezit van den staat voorhanden is, of indien er tegenstrijdigheid bestaat tusschen beiden, dan mag men zijn toevlucht nemen tot het getuigenverhoor.

Wel is waar, schijnt artikel 323 b. w. enkel drie gevallen aan te duiden waarin het getuigenbewijs ontankelijk is:

- 1) Wanneer geboorteakte en ongestoord bezit van staat ontbreken.
- 2) indien het kind geboekt staat onder valsche namen.
- 3) zoo de geboorteakte vermeldt dat het kind het licht zag uit een moeder en een vader die onbekend zijn.

Rechtsleer en rechtspraak zijn het nochtans eens om aan te nemen dat artikel 323 niet op beperkende wijze moet uitgelegd worden en dat het bewijs door getuigen toegelaten is wanneer de afstamming die aangeduid wordt in de geboorteakte niet overeenstemt met deze die blijkt uit den staat die belanghebbende bezit (Planiol et Ripert B. II, No 752; Colin et Capitant, B. I. blz. 262; Baudry-Lacantinerie B. III No 470, 3e De Page B. I. No 1053).

Na de grondbeginselen die de bewijisvoering inzake afstamming der wettige kinderen beheerschen in breede trekken te hebben uiteengezet, komen wij nu tot de stelling der beroepers en tot het bestreden vonnis.

Het standpunt der beroepers kan in het kort aldus omschreven worden:

«Onze geboorteakten, zeggen aanleggers, duiden» aan dat wij gesproten zijn uit Verbergt, Maria en

» Storms, Paulus, dit stemt voorzeker niet met de » werkelijkheid overeen vermits Verbergh Maria, den » 20 October 1905 overleed, zooals blijkt uit de regis- » ters van den burgerlijken stand van St Lenaerts, » waarvan wij u een uittreksel voorleggen; de geboor- » teakten ons betreffende zijn dus nietig, moeten als » niet bestaande aanzien worden en bij toepassing » van art. 320 b. w. is het ons vergund een ongestoord » bezit van staat in te roepen om deze afstamming » te bewijzen».

De eerste rechter nam deze stelling niet aan en, alhoewel hij verklaart dat het vaststaat dat de naam van de moeder valschelijk werd opgegeven, verwerpt hij het bewijsmiddel door bezit van staat om reden «de inschrijving op de registers van den burgerlijken stand niet overeenstemmen met den aangevoerden status».

Ik bekken de bedoeling van dergelijke beweegredenen niet te vatten, het is, inderdaad, juist omdat de gegevens van de geboorteakte betwist worden en dat eene overeenstemming van die akte met den ingeroepen staat onmogelijk is dat beroepers vragen hun ongestoord bezit van den staat van wettig kind als bewijs hunner afstamming te zien aannemen.

Onderzoeken wij dus of het ingeroepen bewijsmiddel hier ontvankelijk is.

Alleen bij gebreke aan geboorteakte mag, krachtens art. 320 B. W. aanspraak gemaakt worden op het bezit van staat als bewijs der afstamming.

Wat bedoelt de wetgever door de woorden: «bij gebreke?»

Enkele schrijvers huldigen de enge opvatting dezer woorden en beweren dat zoodra een geboorteakte bestaat, welk ook zijn draagkracht weze, het bewijsmiddel door bezit van staat uitgesloten is. (Marcadé nr 29 blz. 29).

Ik ben de meening toegedaan dat dit begrip voor eene ruimere uitlegging vatbaar is, en dat bewuste uitdrukking beteekent: bij gemis aan geldige geboorteakte.

Inderdaad, wanneer de opgemaakte akte de noodzakelijke bestanddeelen niet bezit om eene akte van den burgerlijken stand daar te stellen of wanneer die akte een onmogelijk iets vaststelt, dan is zij van alle waarde ontbloot en bestaat als dusdanig niet.

Zoo gaat het onder meer met akten opgemaakt door een persoon die geen ambtenaar van den burgerlijken stand was, of op losse bladen geschreven; zoo gaat het ook bijvoorbeeld met een akte van overlijden die de dood vaststelt van een persoon die nog in leven is, of een akte die een tweede maal de geboorte bevestigt van een kind, wiens ter wereld komen reeds regelmatig geboekt was.

De eerste reeks dezer akten beantwoorden aan de voor hun bestaan vereischte voorwaarden niet, de tweede reeks zijn akten zonder strekking of zonder voorwerp, allen zijn nietig. (Zie Planiol et Ripert B. I. No 204, B. II. 741 en 748; Colin et Capitant, B. I. blz. 397; De Page B. I. No 421, Code Civil expliqué par Mechelynck et Belvaux, notaonder artikel 320).

De bevestiging dezer zienswijze vinden wij trouwens in art. 323 b. w., want met het getuigenbewijs toe te laten wanneer het kind ingeschreven staat onder valsche namen, of als geboren uit een vader en een moeder die onbekend zijn, stelt de wetgever die toestand gelijk met deze waarin de geboorteakte ontbreekt.

De akte van geboorte waarvan gewag in de huidige zaak moet zonder twijfel op denzelfden voet geplaatst worden als deze die wij daar zooeven bespraken, een akte die vaststelt dat een kind geboren werd uit den schoot eener vrouw die sinds twee jaar overleden is kan natuurlijk niet als titel aanzien worden; wanneer nu de beroepers u vragen deze akte nietig te verklaren, schijnt mij deze vordering onbetwistbaar gegrond en op rechtskundige gebied volkomen verrechtvaardigd.

Wij hebben gezien dat de Belgische rechtbanken bevoegd zijn om de verbetering te bevelen van geboorteakten in den vreemde opgesteld, maar regelmatig overgeschreven; zij hebben dan ook de macht over de nietigheid van overschreven akten te beslissen.

De geboorteakten der beroepers nietig verklaard zijnde, bestaat er in zake «gebrek aan geboorteakte» en is, krachtens art. 320 b. w. het ongestoord bezit van den staat van wettig kind voldoende om hunne afstamming te bewijzen.

Thans dient dus nagegaan of de gebroeders Storms werkelijk den aangevoerden status bezitten, maar alvorens tot dit feitelijk onderzoek over te gaan schijnt het mij gepast, kortbondig uiteen te zetten wat in rechte bedoeld wordt met «een ongestoord bezit van den staat van wettig kind».

Volgens de bewoordingen van art. 321 b. w., beteekent dit begrip eene vereeniging van feiten die de betrekking van afstamming en van bloedverwantschap aantoonen tusschen een bepaald persoon en de familie waartoe hij beweert te behooren.

Het bezit van staat van wettig kind is dus de gevolgtrekking uit een samenloop van feiten die de overtuiging met zich slepen dat de familietoestand door belanghebbende ingeroepen aan de werkelijkheid beantwoordt.

De wetgever heeft de zorg genomen zelf de voornaamste omstandigheden waaruit die status dient afgeleid aan te duiden, deze kunnen samengevat worden in de gekende formule: «namen, tractatus, fama».

Door «namen» wordt bedoeld dat hij, die den aangevoerden staat inroept, altijd den naam heeft gedragen van den persoon van wien hij beweert af te stammen; door «tractatus» beoogt men, dat hij steeds als kind behandeld werd door gezegden persoon en dat deze in zijn onderhoud en zijne opvoeding heeft voorzien; door «fama» wordt de gedachte samengevat dat het kind door de familie en door de maatschappij als zoodanig erkend werd.

Het bezit van den staat van wettig kind moet dus aan twee hoofdzakelijke voorwaarden beantwoorden:

1) Hij die er aanspraak op maakt moet dien staat gelijktijdig bezitten, tegenover zijne beweerde moeder en tegenover haar man, men kan inderdaad niet doorgaan als wettig kind van eene vrouw zonder ook aanzien te worden als het kind van haar echtgenoot.

Dit heeft voor gevolg dat de bewijskracht van bedoelde status uitgebreider is dan die aan de geboorteakte gehecht; het bezit van den staat van wettig kind behelst eenzijdig een volledig bewijs der afstamming uit de moeder, en stelt anderzijds een hinderpaal daar tegen alle vordering tot ontkenning van vaderschap vanwege den echtgenoot der moeder (Galopin No 584).

2) De opgeroepen staat moet bestendig en ongestoord zijn, 't is te zeggen dat hij moet blijken uit

eene reeks voortdurende feiten en gebeurtenissen die den beweerdten familietoestand staven.

Dat wil niet zeggen dat zich in die reeks feiten geene leemten mogen voordoen en dat de aanreenschakeling der omstandigheden waarop men zich beroept mathematisch onafgebroken dienen te zijn van af de geboorte tot op het oogenblik der vordering.

Eene breede opvatting van dit begrip wordt thans door de jongste rechtsleer en ook door het Hof van Verbreking van Frankrijk aangenomen; men eischt enkel dat de samenloop der feiten waarop men zich steunt een indruk van zekerheid geven nopens de echtheid van den aangevoerden staat die moet voorkomen als niet meer vatbaar voor dubbelzinnigheid (De Page B. I. No 250; Planiol et Ripert D. P. No 744; Hof van Verbreking Frankrijk, 9 Juni 1915 D.P. 1916, I. 237; contra Colin et Capitant B. I. blz. 260; Gallopin, No 582).

Het bewijs der feiten die als grondslag van het bezit van staat worden aangehaald, mag door alle middelen van recht geleverd worden.

De stukken door beroepers overgelegd alsmede het onderzoek dat ik zelf instelde, hebben mij de volstrekte overtuiging gegeven dat zelfs in den engen zin der hierboven uiteengezette begrippen, de gebroeders Storms, werkelijk den staat van wettige kinderen der echtgenooten Bartholomeeussen-Pacqué bezitten.

Uit de voorgelegde bescheiden en uit de ingewonnen inlichtingen blijkt dat Pacqué, Anna, echtgenote van Jan Baptist Bartholomeeussen, in Augustus 1907 haren man verliet, om zich te gaan vestigen te Gladbach (Duitschland) met Storms, Paulus, die alsdan weduwnaar was.

Dit koppel bleef samen tot Maart 1909, en gedurende hun verblijf in Duitschland, baarde Pacqué Anna, twee kinderen. Die kinderen werden door Storms aldaar aangegeven en op zijnen naam ingeschreven. In Maart 1909 kwam Pacqué, Anna, zich terug te St Lenaerts vestigen met hare twee kinderen en deze verbleven alsdan onafgebroken bij de echtelieden Bartholomeeussen-Pacqué, en werden door deze opgevoed en onderhouden, zooals hunne acht andere kinderen. De twee beroepers werden eerst in de volks-optelling van 1910 opgegeven, door Bartholomeeussen, die ze dan ook onder zijn naam opgaf.

Toen de heer Joosen, gewezen gemeentesecretaris te St Lenaerts, in bezit kwam der nieuwe bevolkingsboeken 1910-1920, stelde hij vast dat die twee jongens onder den naam van Bartholomeeussen waren ingeschreven. Doch, daar hij wist dat deze kinderen in Duitschland waren geboren, gedurende het samenleven van Pacqué met Storms, heeft hij naar goeddunken den naam van Bartholomeeussen met de pen doorgehaald en den naam van Storms er onder geschreven.

In 1917 werden beide bedoelde kinderen opgeschreven in de school onder den naam van Bartholomeeussen, Heinrich en Bartholomeeussen, Léonard; uit de parochiale registers blijkt, dat beiden onder dien naam hunne pledhtige communie deden.

Is eerst op hun 16-jarigen ouderdom dat zij vernamen, dat hun werkelijken naam Storms was. Dit werd hun medegedeeld door het gemeentebestuur, wanneer ze als reserve-militie werden aangeschreven.

Buiten zijn eenzelvigheidskaart die de naam van Storms Heinrich draagt, is deze laatste op alle andere stukken onder den naam van Bartholomeeussen, Heinrich vereenzelvigd. Zoo voor zijne kaart van het cri-

sisfonds, zoo ook in het Christen Belgisch Diamantbewerdersverbond is hij onder dien naam ingeschreven. Bij al zijn werkgevers staat hij als Bartholomeeussen, Heinrich gekend en geboekt. Dit is het geval, namelijk bij den werkgever Goossens, Joseph, steenbakker, wonende te St Lenaerts; eveneens bij Maes-Vanbylen.

Storms, Léonard is ingeschreven in het Christen Verbond van Steen-Cement-Ceramiek en Glasbiewerkersafdeeling te St Lenaerts, onder den naam van Bartholomeeussen, Léonard. Het is onder dien naam dat hij geboekt staat bij zijn werkgevers die dezelfde zijn als van zijn broeder.

In de gansche gemeente zijn betrokken personen enkel gekend onder den naam van Bartholomeeussen, en is de naam van Storms aldaar onbekend.

In een brief gericht aan Mter Ooms, en die deze bij den bundel heeft gevoegd, bekenen de beide echtgenooten Bartholomeeussen-Pacqué, dat de beroepers geboren werden uit den schoot van Anna-Catharina Pacqué, terwijl deze in huwelijk was met Bartholomeeussen Jan-Baptist; het uittreksel van hun akte van huwelijk is overigens ook voorgelegd.

Eindelijk is eene geschrevene verklaring van al de kinderen Bartholomeeussen voorgebracht waarbij ze allen bevestigen dat zij sedert zeven en twintig jaar de beroepers als broeders hebben beschouwd en behandeld.

Zooals gij het kunt bestatigen is een getuigenverhoor hier overbodig, want steunende op de reeds bestatigde aanwijzingen vinden wij hier vereenigd nomen, tractatus en fama, en staan wij voor eene herhaalde bekentenis der ouders versterkt door de eensluidende getuigenis der familie en der maatschappij.

Misschien wel verwekt de toestand die ik U heb aangewezen in uwen geest eene zekere aanzetting omdat beroepers in zekere mate den schijn geven kinderen te zijn uit overspellige gemeenschap gesproten.

Ik ben de meening toegedaan dat, op grond der beginselen die ik zooveel heb ontwikkeld, van die mogelijkheid geen rekening dient gehouden, ziehier waarom :

Vooreerst het wettig bewijs dezer onregelmatigheid is niet ingebracht, ten tweede het is feitelijk niet uitgesloten dat Bartholomeeussen werkelijk de vader der beroepers weze en eindelijk het vaderschap van Bartholomeeussen steunt hier op een wettelijk vermoeden daar het vaststaat dat zijne echtgenote wezenlijk de twee aanleggers baarde.

Zooals ik het in het begin van dit advies heb doen opmerken, heeft in dergelijke zaken de wettige waarheid den voorrang op de mogelijke feitelijke waarheid (De Schutter nr 1125 en 1126).

Moest gij nu de enge opvatting van zekere schrijvers deelen nopens de toepassing van art. 320 b. w. en aannemen dat, gezien er tegenstrijdigheid bestaat tusschen een in feite bestaande geboorteakte en het ongestoord bezit van staat van wettige kinderen, in hoofde der beroepers, hier moet overgegaan worden tot de bewijsvoering door art. 323 b. w. bevolen, dan zal ik mij veroorloven uwe aandacht te vestigen op den reeds vermeldden brief der echtgenooten Bartholomeeussen-Pacqué die het begin van bewijs door geschnift daargestelt zonder hetwelke het getuigenbewijs niet veroorloofd is.

In dezelfde veronderstelling weze het mij gegund U opmerkzaam te maken op de omstandigheid dat

rechtsleer en rechtspraak het eens zijn om te verklaren dat, wanneer de door de aanleggers aangehaalde feiten een voldoende bewijskracht bezitten, het aan het goedgehouden van den rechter overgelaten wordt geen getuigenverhoor te bevelen. (Planiol et Ripert B. II. N° 761, Laurent B. III, N° 306, De Page, B. I, N° 1055 in fine).

Ik ben overtuigd dat gij in alle geval hier ter zake een getuigenverhoor overbodig zult achten, gezien de processen-verbaal der rechterlijke politie die ik ter verdere opheldering hierbij voeg reeds de verklaringen der getuigen behelzen.

Diensvolgens besluit ik tot de hervorming van het bestreden vonnis en tot de ontvankelijkheid der vordering door beroepers ingesteld.

Uw Hof dient mijn inziens te verklaren :

1. dat de in de registers van den burgerlijken stand van St-Lenaerts overgeschreven geboorteakten van Storms, Heinrich en Storms Leonord, nietig en zonder draagkracht zijn;

2. dat beroepers de wettige kinderen zijn der echtgenooten Bartholomeeussen-Pacqué en als dusdanig zullen genieten der voordeelen en rechten aan dien staat verbonden.

3. dat het arrest zal overgeschreven worden, 't zij ten geheele, 't zij in kanteekening op de registers en akten van den Burgerlijken Stand door beroepers in hunne conclusie aangeduid.

4. dat het arrest bindend zal zijn tegenover Storms Paulus.

ARREST

Gezien het vonnis van de rechtbank van eersten aanleg van Antwerpen, in dato 28 October 1933, voorgelegd in geregistreerde uitgifte;

Aangezien beroepers geboren werden te Munchen-Gladbach in Duitschland, respectievelijk Henri Storms, den 8 December 1907 en Léonard Storms, den 31 October 1908; dat de registers van den Burgerlijken Stand te Munchen-Gladbach, waarvan de uittreksels hen betreffende, overgeschreven in de registers van den Burgerlijken Stand van St-Lenaerts-bij-Brecht, hen een afstamming uit eene vrouw toeschrijven, overleden sinds meer dan twee jaar, op het oogenblik hunner geboorte; overwegende dat deze akten nietig en zonder kracht zijn, en dat ingevolge artikel 320 van het Burgerlijk wetboek, beroepers geoorloofd zijn een ongestoord bezit van staat in te roepen;

Aangezien de stukken door beroepers overgelegd, alsmede het onderzoek door heer Procureur-generaal bij het Hof ingesteld, de volstreckte overtuiging geven dat de beide beroepers den werkelijken staat bezitten van wettige kinderen der echtgenooten Bartholomeeussen-Pacqué, daar uit de ingewonnen inlichtingen blijkt dat Pacqué Anna, echtgenoot van Bartholomeeussen Jan Baptist, in Munchen-Gladbach, op de aangehaalde datum van twee zonen beviel, die aldaar aangegeven werden als zijnde gebaard door Maria Theresia Angelina Verbergt en dat zij werden ingeschreven op den naam van Storms Paulus, feitelijk de persoon die de verklaring der geboorte bij den burgerlijken stand had afgelegd;

Aangezien evenwel genaamde Storms Paulus, weduwnaar was, wijl zijne vrouw Maria Theresia Angelina Verbergt overleed te St-Lenaerts, den 20en October 1905;

Aangezien nochtans Pacqué Anna, vanaf Maart 1909, zich te St-Lenaerts bij haren echtgenoot Bartholomeeussen Joannes-Baptist vestigde met de twee kinderen; dat deze bij de echtelieden Bartholomeeussen woonden en door hen als hunne kinderen werden behandeld en grootgebracht; dat beide kinderen in de school opgeschreven werden onder den naam van Bartholomeeussen Hendrik en Bartholomeeussen Leonard en onder dezen naam hunne plechtige Communie deden; dat zij onder dezen naam ingeschreven staan, de eene in den Christen Belgisch Diamantbewerdersbond, de andere in den Christen Verbond van Steencement-Cemamiek- en Glasbewerdersafdeeling; dat al hunne werkgevers hen steeds onder dien naam aangeworven hebben en dat de benaming van Storms aangaande betrokken personen, in de gemeente gansch onbekend is;

Aangezien de beroepene echtgenoot Bartholomeeussen schriftelijk verklaard hebben, den eisch van de beroepers als gegrond te aanzien — dat een uittreksel van hun akte van huwelijk overigens is voorgelegd als zijnde ingegaan te Brecht den 17 Februari 1892;

Aangezien er ook een schriftelijke verklaring is voorgebracht, waarbij al de kinderen Bartholomeeussen bevestigen dat zij sedert zeven en twintig jaar de beroepers als broeders hebben beschouwd en behandeld;

Om deze redenen,
Het Hof,

Gehoord den Advocaat Generaal Leperre in zijn eensluidend advies gegeven in openbare zitting;

Uitspraak doende bij verstek tegen beroepene die geen pleibezorger aangesteld hebben;

Zegt het beroep gegrond, vernietigt het bestreden vonnis en hervormende;

Machtigt de beroepster Pacqué Anna om in rechte te staan, bij ontstentenis der echtelijke machtiging;

Zegt voor recht :

1. Dat de in de registers van den burgerlijken stand van St-Lenaerts overgeschreven geboorteakten van Storms Heinrich en Storms Leonard nietig en zonder kracht zijn;

2. Dat beroepers de wettige kinderen zijn der echtgenooten Bartholomeeussen-Pacqué en als dusdanig zullen genieten der voordeelen en rechten aan dien staat verbonden;

3. Beveelt dat het arrest zal overgeschreven worden in de loopende registers van den burgerlijken stand van St-Lenaerts door den ambtenaar van den burgerlijken stand zodra de uitgifte van het arrest hem zal overgemaakt worden en dat er melding van gemaakt zal worden in kanteekening van :

a) De geboorteakte van Storms Henri, geboren, den 8 December 1907, overgeschreven in de registers van den burgerlijken stand van St-Lenaerts;

b) De geboorteakte van Storms Léon, geboren den 31 December 1908, overgeschreven in de registers van den burgerlijken stand van St-Lenaerts;

c) De akte van huwelijk van Storms Henri en Kennis Anna Ludovica in de registers van den burgerlijken stand van St-Lenaerts ingeschreven, den 2 Juli 1932;

d) De geboorteakte van Storms Maria Joanna, dochter van Storms Henri en Kennis Anna Ludovica, geboren den 7 September 1932, en de akte van overlijden van dezelfde dd. ingeschreven in de regis-

ters van den burgerlijken stand van St Lenaerts;

4. Dat het arrest bindend zal zijn tegenover beroepene Storms Paulus;

Verwijst beroepenen in de kosten van beide aanleggen.

HOF VAN BEROEP TE GENT

2e Kamer. — 13 Maart 1935.

Voorzitter : M. Jouret.

Raadsheeren : M.M. Fiers en Smetryns.

Advocaat-Generaal : M. Remy.

Pleiters : Mters Bellemans en Orban.

STADSREGLEMENT. — TERUGBETALING VAN WERKEN. — VASTSTELLING VAN PRIJS. — SCHEPENCOLLEGE.

Het stadsreglement dat bepaalt dat de kosten der terugbetaling van riool- en bestratingskosten door de stad uitgevoerd, op voet van den kostenden prijs door het Schepencollege zullen vastgesteld worden, is wettelijk.

D. B. t/ Stad S Nitklaas.

Overwegende dat uit de gedingstukken blijkt dat tijdens de uitspraak van het vonnis à quo, de rechtbank niet zooals op den pleitdag samengesteld was; dat het vonnis dus nietig moet verklaard worden.

Ten gronde :

Overwegende dat het reglement der stad St Nicolaas van 7 Mei 1926, betrekking hebbende op de terugbetaling der kosten van riool, kantsteen en bestratingswerken door de stad uitgevoerd, bepaalt dat de terugbetaling dier werken, op voet van den kostenden prijs, door het Schepencollege vast te stellen, zal geëischt worden;

Dat, ten onrechte, beroeper de wettelijkheid van het reglement betwist en beweert dat het bedrag der belasting niet door den gemeenteraad, maar wel door het Schepencollege bepaald wordt; dat hij hier uit afleidt, dat het reglement eene ongeoorloofde macht-opdracht behelst en diensvolgens onwettelijk is;

Overwegende dat met te beslissen dat de taks ten laste der aanpalende eigenaars gelegd, gelijk zal zijn aan den kostenden prijs der werken, de gemeenteraad op voldoende wijze de belasting bepaald heeft naar wensch der grondwet en der gemeentewet;

Dat, indien het bedrag der taks door het reglement niet in cijfers bepaald wordt, dan toch de bestanddeelen die met het oog op de becijfering van de belasting in aanmerking dienen te worden genomen, door de beslissing zelf van den gemeenteraad klaar en duidelijk vastgesteld zijn, zoo dat eene willekeurige bepaling van het bedrag der taks door het Schepencollege niet mogelijk is;

Dat het Schepencollege alleenlijk het bedrag der taksen volgens den werkelijken prijs der werken uitrekent, en aldus slechts de uitvoering der door den gemeenteraad genomen beslissing verzekert;

Dat weliswaar het Schepencollege dat door de wet met het bevelen en besturen der gemeentelijke werken is gelast, in de uitvoering der werken en ook in de bepaling van hunnen prijs moet tusschenkomen, maar dat deze omstandigheid zonder invloed blijft

op de geldigheid van de opdracht, hem door het reglement gegeven, het bedrag der eischbare sommen eenvoudig uit te rekenen;

Overwegende dat vruchteloos beroeper zich op de wet van 4 Oogst 1890, betrekking hebbende op de vervalsching der voedingsmiddelen, beroept, welke de heffing voorziet van een recht, gelijk aan de toezichtskosten, en bepaalt dat het beloop dezer kosten hetzij door de regeering, hetzij door den gemeenteraad zal vastgesteld worden;

Dat bewuste bepaling niet mag aanzien worden als de toepassing van een algemeen beginsel nopens de vaststelling van het cijfer der belastingen, beginsel dat door het gemeentereglement der stad St Nicolaas zou geschonden worden;

Overwegende dat beroeper evenmin mag opwerpen dat de beslissing van het Schepencollege van 13 December 1930, die de eenheidsprijzen bepaalt, niet bewijst dat deze prijzen met den kostenden prijs der werken overeenstemmen;

Dat beroeper niet op ernstige wijze kan betwisten dat de uitgaven door het Schepencollege als grondslag van zijne beslissing aangenomen, werkelijk met de rekeningen en de kosten der werken overeenkomen.

Dat inzake genoegzaam bewezen is, dat de eenheidsprijzen door het Schepencollege op eene juiste wijze vastgesteld werden en in alle geval dat de taksen het beloop van den prijs der werken niet overschrijden;

Overwegende eindelijk dat beroeper ten onrechte uit art. 3 van het reglement wil afleiden dat de litigieuze taksen met het oog op de waardevermeerdering der aanpalende gronden opgelegd werden;

Overwegende dat de ingevorderde taksen aan de stad terugbetaling verzekeren der kosten door het inrichten van gemeentelijke diensten veroorzaakt, en dat in dit opzicht, de meerdere waarde, gebeurlijk door aanpalende eigendommen verworven, niet in aanmerking komt;

Dat de aard der taks niet gewijzigd wordt door de bepalingen van het reglement die aan eigenaars van niet bebouwde gronden de mogelijkheid geven, om gedurende een tijdperk van vijf jaren de betaling van het verschuldigde kapitaal uit te stellen, mits een zekeren intrest te betalen.

Dat beroeper's bewering dat zijn eigendom geene meerdere waarde verworven heeft, ter zake dienende noch afdoende is;

Overwegende dat uit die beschouwingen blijkt dat beroeper's weigering hem gevorderde taksen te betalen, ongegrond is;

Overwegende dat de aanmaning op 28 Mei 1934, ten aanzoeke van beroepene beteekend om te verschijnen, den 1 Juni 1934 voor de Rechtbank, ten einde de zaak te bepleiten, overbodig was, daar ter zitting van 17 Mei de zaak uitgesteld werd op 7 Juli 1934; dat de kosten dezer aanmaning dienen ten laste van beroepene gelegd te worden;

Om deze redenen,

Het Hof,

Gehoord het eensluidend advies van den heer Advocaat-Generaal Remy; Ontvangt het beroep; Doet te niet het bestreden vonnis en opnieuw wijzende: Alle verdere en tegenstrijdige conclusiën als ongegrond van de hand wijzende; zegt de eisch ontvankelijk en gegrond, diensvolgens veroordeelt beroeper

om aan gedaagde te betalen de som van 15.337,68 fr. met de gerechtelijke intresten;

Veroordeelt beroeper tot de kosten van beide aanleggen, ter uitzondering van de kosten der aanmaning betrekking den 28 Mei 1934, welke ten laste van beroepene zullen blijven.

Scheidt de kosten van beroep af ten behoeve van pleitbezorger Meester Dubois, die bevestigt dezelve voor het grootste gedeelte te hebben verschoten.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE TONGEREN.

21 December 1934.

Voorzitter : M. Ridder de Schaetzen.

Rechtters : MM. Albert en Ulix

Pleiters : Mters Fransman en Stellingwerff.

ONTEIGENING. — SCHIJNBARE EIGENAAR. — BESTUURLIJKE EN GERECHTELIJKE BEHANDELING. — ALGEMEENE RECHTSBEGINSELEN TOEPASSELIIK.

Er moet een onderscheid gemaakt worden in de procedure tot onteigening ten algemeenen nutte, tusschen de bestuurlijke en de gerechtelijke behandeling van het onteigeningsgeding. Dit eigenlijk rechtsgeding moet krachtens de algemeene rechtsbeginselen ingespannen worden tegen den werkelijken eigenaar daar zoo niet een bezitsontzetting en een schadevergoeding onmogelijk zijn.

Gemeente Bree t/ Jacquet en Co.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de processtukken;

Aangezien de gemeente Bree, door exploit van deurwaarder Peters, in dato 26 October 1934, de onteigening nastreeft van een strook bouwland, hebbend een omvang van 2 aren 85 centiares, te nemen uit een perceel van 70 aren 50 centiares, gelegen te Bree, sectie B, nummer 238f2 van het kadaster en aldaar ingeschreven op naam der verweerders, Jacquet Leopold en Jacquet Sophie;

Aangezien deze grondinneming moet dienen voor de verbreding en de rechtekking der buurtwegen 57, 14, 15 en 110 der gemeente Bree, werken die van openbaar nut werden verklaard door een Koninklijk Besluit, gedagteekend van 17 Juli 1934;

Aangezien een Koninklijk Besluit gegeven te Brussel, den 20 Oogst 1934, de hoogdringendheid der door de gemeente Bree ontworpen inbezitting heeft uitgeroepen;

Aangezien verweerders opwerpen dat zij den volledige eigendom niet meer bezitten der door de gemeente Bree beoogde strook gronds van 2 aren 85 centiares; dat er inderdaad een oppervlakte van 77 centiares werd van ontnomen, ten gevolge eener onteigening ten algemeenen nutte die in het jaar 1916 door den Belgischen Staat werd ingezet; dat dus van de hoogergemelde strook slechts twee aren acht centiares overblijven;

Aangezien verweerders daaruit besluiten dat het perceelsgewijze opgestelde plan der te onteigenen goederen niet met den werkelijken toestand ter plaat-

se strookt, zoodat een der hoofdzakelijke pleegvormen niet werd nageleefd; dat zij tevens beweren dat aanlegster verzuimd heeft hun eenen minnelijke schikking voor te stellen, in tegenstrijdigheid met artikel 1 der wet van 17 April 1835;

Aangezien verweerders de rechtbank verzoeken de niet-ontvankelijkheid van den eisch uit te roepen, om wille dezer dubbele tekortkoming;

1. — Betreffende de vengissing door aanlegster begaan bij het opmaken van het plan der in te nemen perceelen :

Aangezien aanlegster aanvoert dat een onteigeningsgeding van zakelijken aard is en bijgevolg tegen den schijnbare eigenaar mag ingespannen worden, namelijk tegen diengene die als eigenaar van het te onteigenen goed wordt aangegeven door de kadastrale gegevens verstrekt op het oogenblik der dagvaarding; dat zij hare zienswijze steunt op artikel 2 der wet van 27 Mei 1870 en tevens de beslissing inroept van een arrest van het Verbrekingshof van België, geveld op 4 Juni 1914, (Pandectes périodiques 1914. 1392);

Aangezien het aangehaald arrest echter een duidelijk onderscheid maakt tusschen de bestuurlijke en de gerechtelijke behandeling van een onteigeningsproces; dat indien de bestuurlijke rechtspleging geldig mag gericht worden tegen den persoon die door het kadaster als eigenaar wordt aangeduid, het eigenlijke rechtsgeding integendeel noodzakelijkerwijze, krachtens de algemeene rechtsbeginselen, ingespannen dient te worden tegen den werkelijken eigenaar, daar het principieel niet mogelijk is eene bezitsontzetting te bevelen tegen een persoon die geen eigenaar zou zijn van het te onteigenen goed, noch aan een dergelijk persoon vergoedingen toe te kennen, waarop hij geen het minste recht kan bezitten;

Aangezien het aan eischeres behoorde, alvorens dit rechtsgeding in te dienen, den werkelijken eigenaar op te sporen en dat zij zich niet vengenoegen mocht met de inlichtingen die haar door het kadaster werden verstrekt, dewelke trouwens geen de minste bewijskracht bezitten en uitsluitelijk tot fiscale doeleinden worden gebezigd;

Aangezien aanlegster aldus niet ontvankelijk is in zooverre zij de onteigening vervolgt van de 77 centiares die niet meer aan verweerders toebehooren, des te meer daar dit gedeelte bij het staatsdomein werd ingelijfd en nog niet aan zijne publieke bestemming werd onttrokken, zoodat het onvervreemdbaar is en de rechtbanken onbevoegd zijn om de verandering dier bestemming uit te spreken;

Aangezien er anderszijds geen bezwaar bestaat tegen de onteigening der 2 aren 8 centiares die den eigendom gebleven zijn van verweerders; dat de onteigene partij steeds het recht heeft aan een gedeelte der ontworpen onteigening te verzaken, doch dat dergelijke verzaking niet wegneemt dat de voorgeschreven pleegvormen betreffende de overblijvende inneming werden vervuld, bijzonder wanneer, zooals in het onderhavig geval, de aan verweerders te ontnemen strook nauwkeurig op de parcellaire plannen staat aangeduid;

II. — Betreffende het gebrek aan voorafgaandelijke poging tot minnelijke schikking :

Aangezien artikel 1 der wet van 17 April 1934 den onteigenaar veroorlooft de stukken van het bestuurlijk onderzoek ter griffie der rechtbank neer te leggen,

indien de pantijen het onderling niet eens zijn geraakt;

Aangezien uit deze beschikking niet mag worden afgeleid, dat de rechtsvordering der gemeente niet ontvankelijk zou zijn, indien van harentwege geene voorafgaandelijke poging tot overeenkomst werd voorgesteld; dat artikels 2 en 3 der wet van 27 Mei 1870 de bestuurlijke pleegvormen aanstippen die op straf van nietigheid moeten vervuld worden en dat aan deze lijst geene andere formaliteiten mogen worden toegevoegd;

Om deze beweegredenen,

De Rechtbank, uitspraak doende in openbare zitting en bij wederspraak :

Verleent akte aan eisocheres dat zij de innemig te doen op den eigendom van verweerders herleidt tot 2 aren 8 centiaren;

Verklaart dat alle pleegvormen door de wet voorgeschreven nagekomen warden ten einde te geraken tot de onteigening ten openbaren nutte van het volgend onroerend goed :

Gerechtelijk arrondissement Tongeren
Gemeente Bree.

2 aren 8 centiaren bouwland, te nemen uit een bouwland van 41 aren 13 centiaren, sectie B, nummer 238 2 van het kadaster, vormende de innemiging nummer 7 van het tabel der grondinnemingen vereischt voor de verbredening en de rechtehtrekking der buurtwegen 57, 14, 15 en 110 der gemeente Bree, van openbaar nut verklaard door K. B. van 17 Juli 1934 en waarvan de hoogdringendheid werd uitgeroepen door K. B. van 20 Oogst 1934;

Spreekt bijgevolg de dringende onteigening uit van gezegd onroerend goed;

Zegt dat bij schorsing der gewone proceduur de vergoedingen zullen vastgesteld worden overeenkomstig de voorschriften der wet van 10 Mei 1926;

Beveelt dat er tot de schouwing en schatting van het goed zal worden overgegaan door de HH. Félix Plehiers, nazienner van het kadaster te Bree, Voets François, controleur van het kadaster te Tongeren, en Vlemelinckx Mathieu, gemeentesecretaris te Neeroeteren;

Stelt als rechter-commissaris aan den heer Ulrix, tot de eindden door de wet voorschreven;

Stelt datum voor het plaatselijk bezoek op Woensdag, 26 September 1934, om 2.30 ure;

Verklaart het huidige vonnis uitvoerbaar bij voorraad en zonder borgstelling, ondanks alle verhaal en beslist dat de uitspraak ervan zal gelden als beteekening, zoowel aan pleitbezorger als aan verweerders;

Behoudt de kosten voor;

Verleent akte aan eisocheres der schatting in hare besluitselen bevat.

VLAAMSCHE JURISTEN

Abonneert U op het «Rechtskundig Weekblad»

BIBLIOGRAPHIE

ANDRE RODENBACH.

Verantwoordelijkheid van Aannemers en Bouwmeesters.

Eerste deel : Verantwoordelijkheid jegens derde personen.

Tweede deel : Verantwoordelijkheid jegens den eigenaar.

Brussel : Uitgeverij en Boekhandel «Simon Stevin». — 1933-1934.

Onder den algemeenen titel «Welk is mijn Recht?» zet Mter Rodenbach de publicatie voort van zijn werken die voor doel hebben de rechtswetenschap in breeden kring in het Vlaamsche land te vulgariseeren.

We hebben destijds in dit blad al het goede gezegd dat we dachten over het werk aangaande de erfdienstbaarheden dat voor enkelen tijd verscheen. Het thans verschenen boek betreffende de verantwoordelijkheid van aannemers en bouwmeesters overtreft in alle opzichten het vorige. Daar waar in het eerste werk de vulgariseerende methode door het systeem van vragen en antwoorden duidelijk was, staan we hier voor een uitgebreide juridische studie, die, dank zij de bronklare en eenvoudige uiteenzetting, voor iedereen bevattelijk is, en als dusdanig met het grootste nut ook door leken kan geconsulteerd worden, maar die tevens geen enkele van de menigvuldige juridische twistvragen in het duister laat en waarvan de stellingen gesteund worden op een grondige studie van de rechtsleer en de rechtspraak.

Het is ditmaal een boek van blijvende waarde op rechtswetenschappelijk gebied, dat een stof behandelt waarover eigenlijk nog geene Nederlandsche rechtsleer bestond in ons land.

Het werk is ingedeeld in twee gedeelten, waarvan in het eerste de verantwoordelijkheid der aannemers en bouwmeesters tegenover derde personen wordt onderzocht, en in het tweede hun verantwoordelijkheid tegenover den eigenaar.

Na eerst de algemeene begrippen betreffende het aannemen van werk en nijverheid te hebben uiteengezet, bespreekt de auteur de wetteksten die de door hem behandelde stof beheerschen en geeft nadien een uitstekend synthetisch overzicht van de verschillende soorten van verantwoordelijkheid die in rechte voorkomen.

Deze wetteksten en algemeene principen worden door hem toegepast op de oneindige verscheidenheid van de gevallen welke zich bij werkaanneming kunnen voordoen en telkens geeft de schrijver, naast de theoretische oplossing, voorbeelden uit de practijk die zijne uiteenzetting toelichten en niet weinig bijdragen om de waarde van het werk te verhoogen.

Het tweede deel dat in eene afzonderlijke aflevering verschenen is, met eene voorrede van Mter Ronse, en dat gewijd is aan de verantwoordelijkheid van de aannemers en bouwmeesters tegenover den eigenaar, onderscheidt de periode vóór de oplevering van het werk en degene die er na komt, waarbij een uitgebreide studie gegeven wordt van de rijke schaal der betwistingen die zich voordoen tijdens de tienjarige verantwoordelijkheid.

Het werk van Mter Rodenbach heeft deze uitzonderlijke verdienste tegelijker tijd voor onze Vlaamsche rechtswetenschap een belangrijke aanwinst te zijn en tevens klare, zakelijke en betrouwbare voorlichting te verstrekken aan alle belanghebbenden.

R. Victor.

J. M. MARX.

Manuel du Liquidateur de Sociétés commerciales. — Bruxelles. Mson Ferd. Larcier. — 1935.

Mter Marx heeft zich in de laatste jaren zeer gunstig doen kennen door verschillende publicaties op juridisch

gebied, zoowel op dit van het administratief recht als op dit van het vennootschapswezen.

Zoo pas is er weder een uitstekend werk verschenen van zijne hand, ditmaal over de vereffening der handelsmaatschappijen. In de voorrede van zijn boek drukt de schrijver er op dat de vereffening van handelsvennootschappen zeer dikwijls wordt toevertrouwd aan gewezen beheerders, die in de meeste gevallen zakenmenschen en geen juristen zijn. Zij zien in de vereffening slechts eene nieuwe handelsverrichting en blijven vreemd aan de talrijke en moeilijke juridische vraagstukken welke de likwidatie van handelsmaatschappijen stelt. Vandaar de noodzakelijkheid aan diegenen die gelast zijn met de gewichtige taak eene handelsvennootschap te vereffenen, een leidraad te verschaffen die hen zal in staat stellen de juridische moeilijkheden welke zich voortdurend voordoen, op te lossen.

Dezelfde klaarheid en dezelfde volledigheid die zoo zeer gewaardeerd waren geworden in het boek van denzelfden schrijver over de verantwoordelijkheid der beheerders van de naamloze vennootschappen, doet zich in het thans verschenen werk wederom voor.

Voor al geschreven met het oog op de praktijk, ontwijkt het werk nochtans geen der theoretische betwistingen welke zich op dit terrein voordoen. Achtereenvolgens worden behandeld: de benoeming van de vereffenaars, den aard en den omvang van hun mandaat, hun ontslag en afstelling, de regeling van uitgaven en honoraris, de manier van vereffening, hun rechten en verplichtingen, de afrekening, de sluiting van de vereffening, de verantwoordelijkheid der likwidators, de verjaring der acties, het verhaal der derden, enz.

Het nut van het boek wordt in groote mate verhoogd door de toevoeging van een gedeelte waarin alle fiscale aangelegenheden betreffende deze stof worden behandeld: toepassing van registratierechten, mobiliere belasting en bedrijfsbelasting, rechten op versmelting en op overgave van handelsfondsen.

Niemand die zich hetzij als zakenmensch, hetzij als jurist, heeft bezig te houden met de vraagstukken betreffende vereffening van handelsvennootschappen, zal kunnen nalaten dit uitstekend boek te raadplegen.

J. M.

M. VAN CAENEGHEM.

De Financieele Indexen van de Belgische Industrie.

Uitgave der S. V. Vereeniging voor Bedrijfs huishoudende. — 1935. — 30 fr.

Het uitstekend Tijdschrift voor Administratieve Bedrijfsorganisatie, waarvan we de verschijning destijds in ons blad hebben aangekondigd, heeft thans een speciaal nummer uitgegeven, gewijd aan de financieele indexen van de Belgische industrie.

Dit werk dat ondernomen werd onder de leiding van Prof. Van Caeneghem der Gentsche Universiteit, is samengesteld geworden met een werkelijk Benedictijnergeduld. Het doel is geweest een algemeen overzicht te geven van de financieele toestand der Belgische industrie op grond van het onderzoek der balansen die door de Belgische industriële ondernemingen werden gepubliceerd. Prof. Van Caeneghem doet opmerken dat de gegevens, spruitende uit de gepubliceerde balansen, niettegenstaande hunne relatieve waarde, toch heel wat meer betrouwbare gegevens verstrekken dan meestal wordt aangenomen. Deze betrouwbaarheid verhoogt wanneer door het zeer groot aantal onderzochte balansen, de afwijkingen van de werkelijkheid ten eerste worden geminimiseerd.

De balansen van een zeer groot aantal ondernemingen werden onderzocht, gegroepeerd en de verschillende gegevens er van herleid en in vaste verhouding met elkander mathematisch aangeduid.

De ontwerper van dit reusachtig werk geeft ons enkele korte, doch belangrijke beschouwingen over zijn methode

van arbeiden en over de resultaten welke ermede kunnen worden bekomen.

Hij duidt verder aan dat het werk dat hij heeft ontworpen slechts zijn volle nut zal kunnen afwerpen wanneer een nog groote raantal ondernemingen zal kunnen worden onderzocht, als de splitsing tusschen exploiteerende en financieerende ondernemingen tot het uiterste wordt gedreven en als tenslotte dit onderzoek gedurende enkele jaren wordt volgehouden.

Het belang van dezen arbeid voor de studie van onze nationale economie, zal niemand ontsnappen.

J. M.

BALIELEVEN

BALIE VAN OUDENAARDE

Op Donderdag, 11 April, i.l. zijn de advocaten van balie van Oudenaarde overgegaan tot het verkiezen van een tuchtraad.

Tot stafhouder werd verkozen: Mr Jozef De Clercq, uit Ninove;

Tot leden van den tuchtraad werden verkozen:

Mr Lod. Van der Maeren, uit Oudenaarde.

Mr A. Debeuckelaere, uit Ninove.

Mr F. Callewaert, uit Geeraardsbergen.

Mr F. Lefebure, uit Geeraardsbergen.

NECROLOGIE

PROF. JOS. VAN BIERVLIET

Uit Leuven wordt het overlijden gemeld van Prof. Jos. Van Biervliet, gewezen Secretaris van de Universiteit. Geboren in 1841, werd de afgestorvene hoogleeraar in het Burgerlijk Recht te Leuven in 1870, en bleef zulks tot 1930. Hij was lid van verschillende buitenlandsche Academiën, lid en later voorzitter van de Commissie tot herziening van het Burgerlijk Wetboek. Het onderwijs en de werken van Van Biervliet muntten uit door een zeer scherpzinnige dialectiek en door een nauwgezette getrouwheid aan de wet, die echter nooit verviel in een blinde toepassing van den tekst als zoodanig. Het meest bekend zijn de studies van den hoogleeraar over Erfenissen, en zijn verslag over de herziening van het gedeelte van het Burgerlijk Wetboek, dat op dezelfde stof betrekking heeft.

De Vlaamsche juristen vergeten niet dat Van Biervliet de eerste voorzitter was van het Vlaamsch Rechtsgenootschap te Leuven, en dat hij in de Kath. Vl. Hoogeschooluitbreiding een werkje liet verschijnen over Ons Burgerlijk Wetboek (1904).

Als persoon was Van Biervliet de bescheidenheid en de eerlijkheid zelf. Zijn wetenschappelijke en godsdienstige overtuiging verdedigde hij tot het einde toe met een merkwaardige levendigheid.

STATISTIEK

betreffende de arresten en vonnissen die in de Nederlandsche taal geveld werden door de Hoven en Rechtbanken in het Vlaamsche land over de jaren 1933 en 1934

RECHTSMACHTEN	Aantal uitgesproken arresten of vonnissen in burgerlijke en handelszaken.		In het Nederlandsch gestelde arresten of vonnissen in burgerlijke en handelszaken.	
	1933	1934	1933	1934
A. Hoven van beroep.				
Brussel	2045	2172	33	49
Gent	495	527	46	69
Luik	611	603	3	5
B. Rechtbanken van 1 ^{ste} aanleg.				
Brussel	10456	14874	63	77
Leuven	1201	1292	568	705
Antwerpen	2840	2707	1524	1784
Mechelen	658	824	341	565
Turnhout	236	236	207	215
Gent	2062	2278	729	840
Dendermonde	725	835	617	635
Oudenaarde	451	506	266	337
Brugge	834	850	374	532
Kortrijk	881	897	147	295
Ieperen	446	509	262	377
Deurne	175	209	73	98
Hasselt	211	240	117	111
Tongeren	303	324	156	185
	21479	26581	5942	6756
C. Rechtbanken van 2 ^{de} aanleg.				
Brussel	32134	30790	61	148
Leuven	851	890	0	0
Antwerpen	10354	9121	4045	5459
Mechelen	1083	924	391	532
Turnhout	451	380	338	293
Gent	2832	2424	468	461
Dendermonde	351	416	201	223
Aalst	825	863	451	515
St Niklaas	453	607	453	607
Oudenaarde	370	351	69	77
Brugge	968	986	876	898
Oostende	491	481	123	122
Kortrijk	1293	1263	539	1082
Ieperen	190	195	119	130
Veurne	165	172	80	81
Hasselt	514	598	205	223
Tongeren	244	221	81	100
	53596	50682	8500	10951